

A portrait of a middle-aged man with a shaved head, wearing a light blue button-down shirt. He is looking directly at the camera with a serious expression. He is holding a dark, textured object, possibly a handle or a tool, with both hands in front of him. The background is a textured, greyish-brown wall.

**JARI
LINDSTRÖM**

Syvään päähän

MUISTELMANI

WSOY

Jari Lindström

Syvään päähän

Muistelmani

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

© JARI LINDSTRÖM JA WSOY 2020
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
GRAAFINEN SUUNNITTELU: MARTTI RUOKONEN
ISBN 978-951-0-44693-5
PAINETTU EU:SSA

Sisällys

Alkusanat 9

Oikeaa nostotekniikkaa seuraa valaistuminen 11

Poika (1965–1986)

Suopellonkatu 6, jossa pikkuveli saa kuokasta päähänsä 17

Hirveläntie 42, jossa tapahtuu surullisiakin asioita 24

Rahamies ostaa rannekellon, digitaalisen rannekellon 32

Värikäs hanska ja nenäkäs mieli vievät perunateatteriin 36

Paperimies (1984–2006)

Kuumaa ja kosteaa elämää pöllivintillä 43

Kun latoja sahaa omaan jalkaansa, tennari muuttuu
hirveäksi verimössöksi 52

Paperipatruuna kosta paperimiehen kiristyksen ja
suhmurointi kukoistaa 56

Ylikapasiteetti ja muuta kiusaa voikkaalaisten niskaan 66

Paikallispoliitikko (2006–2011)

Epätäydellisten ihmisten pieni puolue houkuttaa
peruspulliaista 73

Viihdenumerona marketin pihalla tippa nenän päässä 79

Senaattoriehdokas myöntää tappionsa ja nousee kuin uusi
Kouvola 86

Kun opettelee politiikan pelisäännöt, luottamustehtäviä sen
kun ropisee 91
Myöhäispersuille näytetään ovea, kun jytky lähestyy 101

Kansanedustaja (2011–2015)

Kuorma-auto vie isolle kirkolle, jossa yksi valtiomies
paiskaa kättä ja toinen väistää 111
Piipusta nousee valkoista savua, ja tehtävä Arkadianmäellä
voi alkaa 119
Kun kissa on poissa, hiiret hyppivät pöydällä 126
Samaan aikaan Kouvolassa: kaksi perussuomalaista
ukkometsoa käy kaksintaisteluun 134
Kikkelikohun hoito ja muita ryhmyrin tehtäviä 145
Uusi vaalikevät puhkeaa kukkaan, kun vähän tukipaketilla
kastellaan 158

Tuplaministeri (2015–2017)

Smolnassa huokaistaan yhdessä: Mitä vittua, Toimi! 173
Nöyrästä herra tuplaministeristä tulee duunarin vihollinen
numero 1 179
Sitten selviää, että Suomi on työmarkkinajärjestöjen
tarkkailuluokka 187
Hallituksella on rajallisesti valtaa ja kuningas
Vuorineuvoksella todellista valtaa 198
Kouvolan oma ministeri soittaa sopivasti siltarumpua 203
Näin kanava rahoitetaan ja muita monimutkaisia
talousasioita 211
Lihava ministeri jumppaa Pori Jazzin lavalla ja kärsii 217
Riviedustajan sanomiset kaukoputken alla, ministerin
mikroskoopin 221
Pätevin valitaan, ja sen jälkeen vielä sopivin 227
Ministerin torstai eduskunnassa on epätoivoa täynnä 231
Paskan lain yksinäiset kasvat 235

Ennustava erityisavustaja on pulassa, kun vanhat ketut
puskevat päälle 240
Sanni lähettää lapun neuvottelupöydän ali 247
Tohtoreita vastaanotolla ja työkavereina 259
Ministerille tarjotaan viiruja lautasella ja pätevä
maahanmuutto-ohjelma 263
”Mamu vie työt ja naiset” ja muita yksinkertaistuksia 272
Jo Kiljavan kurssilla opetettiin, ettei kansalaisuus ole
palkanmaksun peruste 280
Ministeri väsy kansalaisoikeuteen lyödä Raamatulla
päähän 285
Yksi salkku jakoon tai tuplaministeri lähtee pakoon 288

Loikkari (2017–2019)

Turun palo on jäänyt kytemään, ja nyt se roihahtaa
liekkeihin 297
Käsimerkkejä Suomen Ateenassa 10.–11.6.2017 306
Herra Pufendorf varaa kokoushuoneen, eikä Olavi Ala-
Nissilä aavista mitään 315
Sananvapauden sankari laittaa ministerille postipaketissa
kakkuaineokset 324
Löylyhuoneen lämmössä syntyy ystävyksiä, ja se mistä
puhutaan jää lauteille 331
Populismia jälkeen uuden ajanlaskun alun 341
Vanha ystävä, joka lämmittää käsiään palaneiden kotien
tuhkassa 349
Väsyneen virkamiehen innolla kohti viimeisiä vaaleja 356
Vaalien jälkeen on saatu, mitä on ansaittu, ja elämä
jatkuu 365

Valmis

Vanhemman valtiomiehen viimeinen kevät 373
Mauri Pekkarinen muistaa vihdoin nimen oikein ja muita
onnistumisia 382

Palo on sammunut ja motivaatio mennyt, mutta muiden
täytyy jaksaa 387
Ryhmän ainoa jäsen pitää ryhmäpuheenvuoron ja masentuu
vielä kerran 394
Entinen ministeri saa viimeisen sanan, ja siinä tunnustetaan
rakkautta 398

Työministeri Jari Lindströmin matkat 2015–2019 400
Henkilöhakemisto 408

Alkusanat

HAAVEENANI ON ollut pitkään kirjoittaa kirja. Elämäkerta tai jokin vastaava. Suunnittelin sitä jo kauan ennen kuin lähdin politiikkaan. Politiikka on tehnyt tarinasta aivan toisenlaisen kuin ilman sitä olisi syntynyt. Yksi syy tämän kirjan kirjoittamiseen on avata päätöksentekoprosessia ja sitä, mitä politiikan kulisseissa tapahtuu. Kirjoitan omasta näkökulmastani, omien kokemusteni ja muistikuvieni kautta ja omalla tyyllilläni. En omi totuutta, koska sitä oikeutta ei ole kellään.

Oikeaa nostotekniikkaa seuraa valaistuminen

VOIMAILULLE OMINAISTA on se, että ihminen kehittyy harrastuksen alkutaipaleella, vaikka hän treenaisi kuinka väärin tahansa. Se on petollista, koska hän kuvittelee tekevänsä harjoitteet oikein. Minäkin treenasin aluksi aivan väärillä tavoilla ja tekniikoilla. Silti kehityin.

Kun saliharrastajilta kysytään jotain, kysymys on aina sama: ”Paljon menee penkistä?” Penkkipunnerrus on ehdottomasti *se* liike.

Ennen armeijaan menoa syksyllä 1985 ennätökseni oli 97,5 kg. Teknisesti nosto oli mallia ”runkkupenkki”. Se tarkoittaa sitä, että perse ei pysy penkissä ja nosto tapahtuu pompauttamalla. Eli kyse ei ollut lähellekään puhtaasta nostamisesta.

Ongelmia tulee, kun painomäärää lisätään. Loukkaantumisia, myös henkisiä, tulee väistämättä, kun tekniikka ei enää toimi.

Törmäsin ensimmäisen kerran psykologiseen rajaani. Pää niin sanotusti petti, kun piti ruveta nostamaan kolminumeroista määrää. Sata kiloa oli minulle sellainen henkinen rajapyykki, etten moiseen ole uudelleen elämäni aikana törmännyt.

Vuosien treenaamisen jälkeen kehittymiseni pysähtyi ja tavoitteellisuus puuttui. Ei tullut enää lisää kiloja. Mitä silloin pitää tehdä? Muuttaa jotain.

Yksi vaikeimmista asioista oli joutua nöyrytymään ja myöntämään itselleen, että on tehnyt jotain päin persettä vuosien ajan. Hyvä puoli siinä on se, että oppii itsestään samalla paljon.

Päätin panna kaiken uusiksi. Asetin itselleni tavoitteen kisalla voimanostossa, vaikka olin treenannut vuosien ajan enemmänkin bodaustyypistä treeniä, joka on ihan eri laji. Bodaaja keskittyy enemmänkin lihasten hankkimiseen ja voimanostaja... no, voiman, ja sitä ryhdyin hakemaan.

Aloitin tekniikoista. Pyysin ja sain apua eräältä lajin harrastajalta. Hinkkasin kyykyn tekniikkaa tyhjällä tangolla ja sama penkkipunnerruksessa ja maastavedossa. Näiden kolmen lajin yhteistuloksen perusteella jaetaan sijoitukset. Lisäksi lajissa on painoluokat. Itse kisasin sarjoissa alle 100 ja jossain vaiheessa myös alle 110 kiloisten sarjassa.

Paljonko siis nousi penkistä? Olen nostanut kisoissa 180 kiloa, eli varsin vaatimattomasti, ja saliennätykseni on se kaksi markkaa eli 200 kiloa. Olen kyykänyt kisoissa 255 kiloa ja paras suoritus salilla on 3 x 250 kiloa. Maastaveto on heikko, vain 245 kiloa, mutta olen minä siinäkin saanut salilla enemmän (kuten kaikki muutkin). 280 kiloa on noussut, mutta sitähan ei lasketa.

Luvuista näkee sen, etten ole ollut mikään huippunos-taja, mutta kilpailinkin enemmän itseni kanssa. Petyin

siihen, etten saanut tavoittelemaani 300 kiloa kyykystä ja maasta nostetuksi. Suurin syy lienee se, että ei ollut lahjoja, ja toinen syy on loukkaantumiset. Minulta on mennyt olkapään kiertäjäkalvo rikki. Sen repeäminen on varsin tyypillinen vika penkkipunnertajille. Toisaalta on niinkin, että jos voimanostajalle ei ole koskaan tapahtunut loukkaantumisia, hän ei todennäköisesti ole koskaan koetellut kaikkia rajojaan. Myös polvien kanssa on ollut niin paljon ongelmia, että kyykyn tekeminen meni jossain vaiheessa liian varovaiseksi. On nimittäin niin, että jos rupeaa pelottamaan, se kaikki on pois varsinaisesta nostosuorituksesta.

Minua ei pelottanut tai huolettanut niinkään itse liike vaan tangon kanssa taakse siirtyminen. Kun opin nostamaan oikein tai ainakin teoriassa oikein, suurin valaistuminen tapahtui pääni sisällä. Vaikka voimanostossa iso osa suoritusta on fyysistä suorittamista, yllättävän suuri merkitys on mentaalipuolella. Jos pää sanoo kyllä, useimmiten kroppa tottelee. Jos taas ajatuksissa käy pienikin epäily, että hitto kun tämä painaa, silloin se yleensä painaa liikaa myös käytännössä.

Toinen muutos harjoittelussani oli se, että laatu korvasi määrän. Vanhemmiten palautuminen on vaikeampaa. Siksi kannatti tehdä laatua. Pitää ensin päättää mitä haluaa ja treenata sitten sitä. Maratoonarille keihäänheitosta ei ole juurikaan hyötyä.

Kolmas muutos oli sen havaitseminen, että olen juuri niin vahva kuin heikoin kohtani. Jos vatsalihakset ovat heikot, vahvat jalat eivät auta. Jos ruoto ei kestä kasassa,

kyykkytulos ei voi nousta tietyn rajan jälkeen. Niinpä ryhdyin harjoittelemaan keskivartalon lihaksia ja niitä pieniä lihaksia, jotka lopulta ratkaisevat sen, onnistuuko nosto vai ei. Eikä se kaikesta huolimatta aina onnistu. Epäonnistua saa, eikä epäonnistumisiin saa jäädä rype-mään. Saliviisaus: *Parempi näyttävä epäonnistuminen kuin nippa nappa onnistuminen.*

Opin itselleni sopivan tavan treenata vasta vuosien virheiden ja kokemusten jälkeen, mutta voimailusta tuli elinikäinen harrastukseni ja elämäntapani. Voimailun tavoitteiden asettelusta olen ottanut oppia myös muuhun elämään, varsinkin politiikkaan. Vaikka politiikassa sattumalla onkin ollut elämässäni erityisen suuri rooli, erilaisiin tilanteisiin valmistautumisessa olen kokenut vaatimattomasta urheilutaustastani olleen silti hyötyä. Siksi tämä kirja alkaa voimailulla.

Voimailussa ehkä merkittävin asia on asenne. Henki-nen kantti on usein paljon tärkeämmässä roolissa kuin fyysinen. Pelko vastoinikäymisistä on inhimillistä, mutta pelon voittaminen ja epäonnistumisista oppiminen aut-tavat kasvamaan.

Sekä politiikassa että urheilussa pelkäsin ehkä kaik-kein eniten sitä, etten onnistukaan tai osaakaan. Silti juuri epäonnistumisten kautta oppii enemmän kuin onnistumisten. On kasvattavaa, kun joutuu nöyryt-mään. Kun omat voimat eivät riitä, pitää pyytää apua.

POIKA

(1965-1986)

Suopellonkatu 6, jossa pikkuveli saa kuokasta päähänsä

”VAIKKA SE yleisesti tiedetäänkin, minusta on jo korkea aika ilmoittaa, että synnyin hyvin varhaisessa iässä. Ennen kuin ehdin edes katua mitään, olin jo neljä ja puoli vuotta vanha.”

Tämä Groucho Marxin lause on paras lukemani elämäkerran aloitus. Ihailen taitavia sanankäyttäjiä – koska itse en ole varsinainen grouchomarx.

Minä synnyin Kuusankosken aluesairaalassa 28.6.1965. Painoin rapiat pari kiloa eli olin melkoinen räpäpale. Sittemmin olen korjannut tätä ongelmaa tahtoen tai tahtomattani.

Vanhempani olivat menneet naimisiin vuotta aiemmin, 1964. Isäni Kaino syntyi ennen talvisodan alkua syyskuussa 1939. Äitini Raili (os. Lahtinen) taas hie-man aiemmin eli keväällä huhtikuussa 1939. He ovat siis samaa ikäluokkaa ja sodan ajan lapsia. Isäni on kotoisin Kuusankoskelta ja äiti Jaalasta. Nämä molemmat ennen itsenäiset kunnat ovat nykyisin osa Kouvolan kaupunkia.

Syntymäni aikaan asuimme hetken Voikkaan Hirvelässä, mummoni Annan omistaman talon yläkerrassa.

Voikkaa oli Kuusankosken kaupunginosa, ja sitä ennen osa kauppala.

Isäni oli töissä Voikkaan paperitehtaalla, mikä ei ole paperipaikkakunnalla yllätys. Hän toimi suuren osan noin 38 vuoden työurastaan pakkarina, eli hänen työhönsä oli paketoita valmiita paperirullia kartongilla. Työ oli siihen aikaan fyysistä käsin tekemistä, koska automatiikka ei ollut vielä edennyt niin pitkälle kuin nykyisin. Myös äiti oli ajoittain tehtaalla ainakin arkkisalisissa, mutta enimmäkseen hän oli kotona.

Tehtaalla ja yhtiöllä on ollut erittäin suuri rooli elämässäni. Muutimme Voikkaalta yhtiön omistamaan paritaloon Kuusankosken Pilkanmaalle Suopellonkatu 6:een. Ensimmäiset muistikuvani ovat sieltä, noin vuoden ikäisenä. Muistan, tai ainakin uskon muistavani, miten makasin sängyllä ja aurinko paistoi silmiin aivan liian kirkkaasti.

Sellaista sanaa kuin yhteisöllisyys ei kenties käytetty tuolloin, mutta jos olisi käytetty, se kuvaisi hyvin tuon ajan ja paikan meininkiä. Kylässä käytiin, kun siltä tuntui, eikä vierailusta tarvinnut ilmoittaa viikkoja etukäteen. Muistan yhä naapureita nimeltä: Tiilikaiset, Heikkiset, Finnilät, Kossilat, Kujalat, Anderssonit. Kaikki olivat jollain tavoin suhteessa tehtaaseen ja yhtiöön. Lapsia oli paljon. Pikkuveljeni Risto syntyi tammikuussa 1968 ja kuopus Jorma joulukuussa 1970.

Ovet olivat aina auki: ei tehty eroa meidän ja muiden kakaroiden välillä. Yhteisöllisyys tarkoitti sitä, että autoimme toisiamme. Apua sai moneen ongelmaan.

Lastenhoitoon, ruoanlaittoon, mitä nyt ikinä mieleen juolahti.

Aikuiset pelasivat vapaa-aikanaan muun muassa lentopalloa, ja lapsille järjestettiin urheilukisoja. Isäni oli tässä aktiivinen. Meidänkin pihassa hypättiin pituutta, ja Suopellonkadun ja Kyttärintien muodostama muutaman sadan metrin ”rataa” kierrettiin juoksemalla kilpaa. Talvella pellon reunalle tehtyä latua hiihrettiin ympäri, ja olin olevinani Vasili Rotšev, koska nimi kuulosti niin jännältä, tai Juha Iisakki Mieto. Joku naapureista jäädytti luistinradan, jossa kompuroin ensiaskeleeni luistimilla. Ensimmäinen jääkiekkomailani oli hieman erilainen kuin nykyiset komposiittimailat: käsin tehty, valtavan painava halko, jonka laukaisuominaisuudet eivät herätä myönteistä muistikuva.

Isä vei minut muutaman kerran myös yleisurheilukisoihin, kun olin kymmenvuotias. Inkeröisten kentällä juoksin 1 000 metrin kisan, ja taisin olla viimeinen. Karhulassa kävi samoin, koska olin juoksennellut vain muiden lasten kanssa pihalla. Siihen se kisaaminen sitten jäikin. Olin täysi raakile kilpaurheiluun ja myös huono häviäjä. Ei pikkupoika voinut ymmärtää, että kisoja varten olisi pitänyt harjoitella, mutta olin silti pettynyt suoritukseeni.

Olin vilkas lapsi ja esiinnyin aina, haluttiin sitä tai ei. Kerroin naapureille Pikku-Kalle-vitsejä, ja niitä pyydettiin aina uudestaan ja uudestaan. En välttämättä ymmärtänyt, miksi alle kouluikäisen kertomat pikkutuhmat

vitsit olivat niin hauskoja. Ehkä myös siksi, että sorautin ärrän. Jos siihen aikaan olisi diagnosoitu lapsia, niin veikkaanpa, että olisin saanut jonkin sortin diagnoosin ylivilkkaudesta.

Vilkkaita olivat muutkin tenavat, etenkin kun lapset saivat siihen aikaan rauhassa touhuta omiaan vanhempien liiemmin puuttumatta. Kerran olin juuri käymässä ulkohuussissa – paritaloissa ei ollut juoksevaa vettä eikä siis sisävessojakaan – kuulin kovaa huutoa: ”Mettä palaa!” Kaksi pientä poikaa, veljeni Risto ja naapurin Kari Kujala, juoksivat kovaa vauhtia läheisestä pöpeliköstä, ja metsä todellakin paloi niin, ettei sitä voinut kutsua enää nuotioksi.

Juoksin hakemaan äitiä apuun. Meillä ei ollut puheilinta, mutta naapurin Pekka oli palomiehenä tehtaan palokunnassa ja hälytti apua paikalle. Kävi ilmi, että pikkupojat olivat saaneet tulitikut eräältä vanhemmalta pojalta ja leikki oli karannut käsistä. Kari oli yrittänyt hakea läheisestä ojasta vettä hatullaan sammuttaakseen alkaneen palon, mutta eihän ojassa ollut kuivan kesän vuoksi vettä lainkaan. Muistan aina Ripan nokisen naaman ja järkyttyneen ilmeen tapahtuneen jälkeen. Suuremmalta katastrofilta vältyttiin.

Veljeni oli pikkulapsena lähellä myös hukkumis-onnettomuutta. Ripa oli leikkinyt ojan pohjassa olevalla metallitynnyrillä ja pudonnut sen sisään päätä edellä. Jos paikalla ei olisi ollut erästä naapurin vanhempaa poikaa (äitini mukaan Keijo Anderssonia) vetämässä häntä jaloista ylös, olisi loppu koittanut Ripalle. Äiti haki tälle

pojalle jonkinlaista hengenpelastusmitaliakin, mutta ei sitä tainnut saada.

Ihmettelen, ettei kukaan satuttanut itseään pahemmin, mutta eräs tapaus oli vakavampi. Ripa ja naapurin poika Ari-Pekka Heikkinen päättivät lähteä kalaan mato-ongella. Matoja piti vain saada ensin – ja siksi pelolle niitä kaivamaan. Valtavalla suokuokalla toinen löi ja käänsi maata, ja toinen poimi matoja. Kaikki hyvin, kunnes Ripa kumartui noukkimaan matoa juuri kun Ari-Pekka löi kuokalla – suoraan Ripaa päähän.

Katsoin ikkunasta pihalle ja ihmettelin, mikä ihmeen punainen hattu Ripalla on päässään. Se olikin valtava palkeenkieli, joka oli kuin lippahattu. Verta tuli valtavasti. Meillä ei ollut edelleenkään puhelinta, eikä verisen pojan ottaminen autoon sekään ollut helppoa. Jostain kyyti lopulta järjestyi, ja pää tikattiin kuntoon. ”Vain” päänahkaa oli repeytynyt irti, eikä onneksi sen vakavammasta ollut kyse.

Olin itsekin altis erilaisille onnettomuuksille. Kerran, tai varmaankin usein, naapurin tytöillä oli minulle jotain poikkipuolista sanottavaa. Suutuin siitä niin, että jahasin heidät kotiinsa, jossa he jatkoivat huutelua ikkunasta. Nakkasin heitä miehekkäällä kepukalla, joka osui ikkunaan, ja lasi meni tietenkin rikki. Ei kestänyt kauan, kun kotiimme tuli lähetystö kertomaan, mitä olin tehnyt, ja selkäsaunahan siitä oli seurauksena.

Sain isältä pahanteosta usein selkääni tai vähintäänkin luunappia tai korvapuustia. Koivuniemen herraa ja jopa nokkosilla hivelyä kintuille tuli myös. Sellainen

kasvatusmenetelmä oli silloin ihan normaali. Tänä päivänä tuollaisesta seuraisi jopa oikeudellisia toimia. Sen tiedän, että äitiäni selkäsauna hirvitti. Hän ei pitänyt moisesta metodista mutta ei tuntenut voivansa puuttua asiaan. Uskon, että isän kasvatusmenetelmä oli hänellekin perintönä tullutta. Sodanjälkeisen sukupolven ajatus kurista oli monella tuon kaltainen.

Itse olen pyrkinyt siihen, ettei minun tarvitse koskaan käyttää fyysistä väkivaltaa kasvattajana. Siinä olen myös onnistunut – puhe on riittänyt.

Isä toimi tehtaalla työosaston luottamusmiehenä. Sellaiseksi pääsi siihen aikaan juuri ja juuri ilman puolueen eli SDP:n jäsenkirjaa, eikä isälläni sellaista ollut. Mutta jos tuossa organisaatiossa halusi eteenpäin, olisi se ollut puolueen jäsenenä helpompaa. SDP oli Kuusankoskella käytännössä ainoa puolue. Valtuustossa oli ehkä muutama kokoomuksesta ja keskustasta, mutta käytännössä kaikki valta oli yksinkertaisella enemmistöllä.

Kotiin tuli kaiken maailman ilmaisjakelulehtiä, kuten *Kuusankoski ja Sosialidemokraatit* -lehti. Isä kirjoitteli joskus paikallislehtien yleisönosastoille, ja osasin päätellä, ettei hän itse ole demari, kun hän väitteli *Kuusankosken Sanomissa* silloisen Voikkaan tehtaan pääluottamusmiehen kanssa.

Koulussa heräteltiin jossain vaiheessa henkiin kisällilauluperinnettä, ja meidän luokaltamme etsittiin muutamaa poikaa, joka osaa laulaa muutenkin kuin nuotin vierestä. Minua pyydettiin hyvän laulunumeron takia

29.5.2015 Jari Lindströmistä, työttömästä paperimiehestä ja yhden kauden oppositiopoliitikosta, tehtiin kahden salkun ministeri. Tulevien neljän vuoden aikana Lindström sai oppia, mitä hallitusvastuu tarkoittaa – ja ennen kaikkea, miltä sen tuntuu.

Muistelmissaan Lindström kertoo itseään säästelemättä ja huumorilla höystäen, kuinka raskaan ruumiillisen työn tekijästä tuli raskaan henkisen työn tekijä. Matka on ollut pitkä ja kyyti välillä töyssyistä. Lindströmin ministerinuran varrelle mahtui dramaattisia vaiheita, kuten maahanmuuttokriisi ja perussuomalaisten hajoaminen. Hän joutui viemään läpi asioita, jotka vihastuttivat niin perussuomalaisten äänestäjät kuin entiset työtoverit Voikkaalla. Kaikki tämä vaati veronsa ja oli viedä miehen terveyden.

Epäsuositun hallituksen ministerinäkin Lindström nautti arvostusta yli puoluerajojen. Hänen toimintaansa on leimannut epäpoliittikkomainen rehellisyys ja rohkeus seisoa vaikeiden päätösten takana, vaikka vatsanpohjasta onkin välillä kouraussut.

Mutta mitä kaiken tämän jälkeen jäi käteen?

